

Arrest

nr. 206 193 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met mevrouw K. R., de Belgische echtgenote.

1.2 Op 21 januari 2015 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3 Op 17 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 30 november 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: A(...) B(...)
Voorna(a)m(en): O(...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na ontvangst van de bijlage 15 op 29.12.2014 en inreis met een visum gezinshereniging op 27.12.2014, in functie van zijn Belgische echtgenote K(...), R(...) (RR: (...)). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn echtgenote sinds 19.08.2016. Tevens blijkt uit het rijksregister dat betrokkene op dat moment ging samenwonen met een andere Belg, dewelke volgens de verklaringen tijdens de woonstconrole dd. 30.08.2016 zijn broer zou zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 11.10.2016 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene een arbeidsovereenkomst dd. 16.05.2016 bij (...) voor alsook bijbehorende loonfiches voor de maanden juli, augustus en september 2016. De aan betrokkene betekende brief stelt duidelijk dat tot aan de eventuele afgifte van de F+ kaart betrokkene er aan gehouden is alle relevante wijzigingen in zijn situatie aan onze dienst door te geven. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° is niet van toepassing gezien betrokkene slechts gezamenlijk gevestigd is geweest met referentiepersoon van 29.12.2014 tot 15.03.2016 en er aldus geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient opgemerkt te worden dat betrokkene aantoonbaar tewerkgesteld te zijn, maar dat het hier een cumulatieve voorwaarde betreft, die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig medisch bezwaar is of enig leeftijdsgebonden probleem dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene is heden tewerkgesteld, hetgeen aantoont dat hij werkwilgig is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar wettelijke samenwoonst moet geweest zijn, niet zijn opgenomen.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is nog voldoende jong om terug te reizen en een nieuw leven te starten. Betrokkene is in België sinds 29.12.2014; de duur van verblijf in België is nog niet zo lang waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst.

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie, kan dienstig opgemerkt worden dat nergens wordt betwist dat de relatie met mevrouw K(...) R(...) een einde heeft genomen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Het recht op verblijf wordt ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de artikelen 40, 42 en 42quater van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ze zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"1..

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing luidt o.a. als volgt:

"Overeenkomstig art. 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen."

Artikel 13 van de Richtlijn 2004/38 bepaalt als volgt:

'Artikel 13 Behoud van het verblijfsrecht van familieleden in geval van scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van beëindiging van het geregistreerde partnerschap

1. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinéa, zijn scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk van burgers van de Unie of beëindiging van het geregistreerde partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet van invloed op het verblijfsrecht van hun familieleden die de nationaliteit van een lidstaat bezitten. Tot wanneer zij het duurzame verblijfsrecht verwerven moeten de betrokkenen voldoen aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder a), b), c) of d).

2. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinéa, leiden scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet tot verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten: a) indien het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, of b) indien het ouderlijk gezag over de kinderen van de burger van de Unie bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in

artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, of c) indien bij zonder schrijvende situaties zulks rechtvaardigen, bijvoorbeeld wanneer een familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, of

d) indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing, is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit en de rechter heeft bepaald dat dit omgangsrecht in het gastland moet worden uitgeoefend, en dit zolang het nodig is. Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verwerven, blijft hun recht van verblijf onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige zijn, of voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van de sociaalebijstandsregeling van het gastland, dat zij een ziektekostenverzekering voor alle risico's in het gastland hebben afgesloten, of dat zij lid zijn van de reeds in het gastland gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De „toereikende bestaansmiddelen" zijn omschreven in artikel 8, lid 4. Deze familieleden behouden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis.'

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt aldus dat het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging. Het dient evenwel benadrukt te worden dat dit op gespannen voet komt te staan met rechtspraak van het Hof van Justitie, die stelt dat dit geen reden kan zijn om een einde te maken aan het verblijfsrecht (I lvJ 8 november 2012, 0.40/11,1ida, punt 58, dat stelt "Het Hof heeft in het kader van de aan richtlijn 2004/38 voorafgaande Unierechtelijke handelingen reeds vastgesteld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkele gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (zie arrest van 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr. blz. 567, punten 20 en 22" en HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22: "Hieraan moet worden toegevoegd, dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken. Dit is niet het geval bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later van echt te laten scheiden. 2i Wat artikel 11 van verordening nr. 1612/68 betreft, blijkt reeds uit de bewoordingen hiervan, dat het de gezinsleden van de migrerende werknemer geen zelfstandig verblijfsrecht toekent, doch alleen het recht om op het gehele grondgebied van de betrokken Lid-Staat arbeid in loondienst te verrichten. Artikel 11 van deze verordening kan dus niet de rechtsgrondslag vormen voor een verblijfsrecht dat los staat van de in artikel 10 genoemde voorwaarden. 22 Mitsdien moet op de vragen van het Bundesverwaltungsgericht worden geantwoord, dat de gezinsleden van een migrerend werknemer, in de zin van artikel 10 van verordening nr. 1612/68, niet duurzaam bij hem moeten wonen om een recht van verblijf krachtens deze bepaling te hebben; artikel 11 van deze verordening verleent niet een recht van verblijf dat een zelfstandig karakter heeft ten opzichte van dat bedoeld in artikel 10").

Het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 (zie overweging B.36.8 - naar analogie met artikel 42ter van de Vreemdelingenwet), die stelt dat het gebrek aan gezamenlijke vestiging slaat op de andere familieleden van de burger van de Unie.

2.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat hij zelfs voldaan heeft aan de voorwaarden van drie jaar gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote, waarvan minstens één jaar in België. Verzoeker betwist met klem dat hij niet zou aangetoond hebben dat hij drie jaar samen gevestigd zou zijn met mevrouw K(...) R(...).

De verwerende partij baseert zich hierbij op de gegevens in het rijksregister. Dat deze gegevens evenwel niet voldoende zijn om aan te tonen dat verzoeker geen drie jaar gezamenlijk met zijn echtgenote is gevestigd.

Verzoeker is met zijn echtgenote in het huwelijksbootje gestapt in Marokko op 31.10.2012.

Ze hebben daarna twee jaar in Marokko gewoond, tot 29.12.2014, waarna ze zijn gaan wonen in Genk, op het adres (...).

Sedert 19.08.2016 is er geen gezamenlijke vestiging meer, want verzoeker is gaan wonen op het adres te (...).

Dit maakt dat er wel degelijk voldaan is aan de voorwaarde van drie jaar gezamenlijke vestiging, waarvan minstens één jaar in België.

Eveneens dient benadrukt te worden dat verzoeker nog steeds gehuwd is met mevrouw K(...) R(...).

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet correct is. Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de artikelen 40 en 42 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, evenals artikel 54 van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Hierna zal worden onderzocht of de motieven van de bestreden beslissing afdoende zijn. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name onder meer artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Voormeld artikel 42^{quater} luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. (...)”

De verzoekende partij wijst op artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn en stelt dat de bestreden beslissing die een einde stelt aan haar verblijfsrecht wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging op gespannen voet komt te staan met de rechtspraak van het Hof van Justitie, die stelt dat dit geen reden kan zijn om een einde te maken aan het verblijfsrecht. Ze voert aan dat het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 heeft bevestigd dat het gebrek aan gezamenlijke vestiging

slaat op andere familieleden van de burger van de Unie. De verzoekende partij wenst daarnaast te benadrukken dat zij heeft voldaan aan de voorwaarde van drie jaar gezamenlijke vestiging met haar echtgenote waarvan minstens één jaar in België. Ze stelt dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing baseert op de gegevens in het rijksregister maar dat deze gegevens evenwel niet voldoende zijn om aan te tonen dat zij geen drie jaar gezamenlijk met haar echtgenote is gevestigd. De verzoekende partij geeft in dit verband aan in Marokko gehuwd te zijn op 31 oktober 2012 en dat zij daarna twee jaar in Marokko hebben gewoond, tot 29 december 2014, waarna ze zijn gaan wonen in Genk. Ze geeft verder aan dat er sedert 19 augustus 2016 geen gezamenlijke vestiging meer is maar betoogt dat wel degelijk is voldaan is aan de voorwaarde van drie jaar gezamenlijke vestiging, waarvan minstens één jaar in België waarbij de verzoekende partij benadrukt dat zij nog steeds gehuwd is met mevrouw K. R.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband gesteld dat overeenkomstig de gegevens in het rijksregister betrokkene niet meer samenwoont met zijn echtgenote sinds 19.08.2016 en dat tevens uit het rijksregister blijkt dat betrokkene op dat moment ging samenwonen met een andere Belg, dewelke volgens de verklaringen tijdens de woonstcontrole van 30.08.2016 zijn broer zou zijn. De gemachtigde geeft aan dat overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen en stelt dat om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene hij op 11.10.2016 werd verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Er wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat betrokkene daarop een arbeidsovereenkomst van 16.05.2016 bij (...) voorlegde alsook bijbehorende loonfiches voor de maanden juli, augustus en september 2016. De gemachtigde stipt aan dat de aan betrokkene betekende brief duidelijk stelt dat tot aan de eventuele afgifte van de F+ kaart betrokkene er aan gehouden is alle relevante wijzigingen in zijn situatie aan de dienst door te geven en dat er geen verdere documenten werden voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat de uitzonderingsgrond overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 4, 1° niet van toepassing is gezien betrokkene slechts gezamenlijk gevestigd is geweest met referentiepersoon van 29.12.2014 tot 15.03.2016 en er aldus geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar. De uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, 2° en 3° zijn volgens de gemachtigde evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, oordeelt de gemachtigde dat betrokkene daartoe geen documenten voorlegt en besluit dat vandaar artikel 42^{quater}, § 4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

In zoverre de verzoekende partij met haar verwijzing naar artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, een richtlijnconforme interpretatie vraagt van de interne wetgeving, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn omschrijft de “*begunstigden*” ervan als “*iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen*”. De Burgerschapsrichtlijn voorziet dus volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, O. en B.; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een burger van de Unie, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit (in die zin: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43).

Waar de verzoekende partij zich als derdelander beroept op de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, voert zij niet aan en blijkt evenmin uit de stukken in het administratief dossier dat haar Belgische echtgenote haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België. Het betreft bijgevolg geen situatie waarop richtlijn 2004/38 van toepassing is, zodat de vraag naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet niet aan de orde is (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Voorts moet worden benadrukt dat in de rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar verzoekende partij verwijst (HvJ 8 november 2012, nr. C-40/11) ook wordt gesteld dat het feit dat een derdelander kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie in de zin van de richtlijn 2004/38/EG, op zich niet impliceert dat hij steeds kan worden beschouwd als “*begunstigde van deze richtlijn*”.

De door haar aangehaalde rechtspraak betreft de uitlegging van de richtlijn 2004/38/EG die niet op verzoekende partij haar situatie van toepassing is. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake situaties waar een burger van de Unie gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer in voorliggende zaak kunnen worden aangewend om te stellen dat de gemachtigde de bepalingen van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet – die de mogelijkheid bieden om een verblijfsrecht te beëindigen van een derdelander die dit verblijfsrecht ingevolge een huwelijk verkreeg – niet vermag toe te passen in een zuiver nationale situatie.

Het is wel zo dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling wel aan de orde is onder meer wanneer in de situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (Parl. Stukken Kamer, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van “*permanent samenwonen*” van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoonst daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Het blijkt ook in geen geval dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde ‘statische’ Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “*Belgen op voet van gelijkheid (worden) geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen*” en dat “*de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie*” (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-18, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn zoals door de verzoekende partij voorgesteld, te dezen niet aan de orde (cf. RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Evenmin blijkt *in casu* dat door de beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij aan haar Belgische echtgenote het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in geen geval betwist dat zij geen gezinscel meer vormt met haar Belgische echtgenote. In de bestreden beslissing wordt overigens uitdrukkelijk aangegeven dat nergens wordt betwist dat de relatie met mevrouw K. R. een einde heeft genomen. Er is *in casu* geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Zodoende toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd is met haar Belgische echtgenote.

De verzoekende partij verwijst verder naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 (C-121/2013) waar in het kader van artikel 42*ter* van de vreemdelingenwet in antwoord op het 39ste middel het volgende wordt gesteld: “*B.36.8. Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke*

vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen.” In de mate dat de verzoekende partij stelt dat deze uitlegging van artikel 42ter van de vreemdelingenwet door het Grondwettelijk Hof ook “naar analogie” geldt voor artikel 42quater van de vreemdelingenwet, dat *in casu* van toepassing is, wordt het volgende opgemerkt. Hoewel het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 inderdaad heeft gesteld dat artikel 42ter van de vreemdelingenwet zo dient te worden geïnterpreteerd dat de zinssnede “of (er) (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)” niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen, heeft het Hof een dergelijk voorbehoud niet geformuleerd met betrekking tot het verzoek tot nietigverklaring van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. In tegendeel, wat dit betreft, stelde het Hof:

“B.38.1. Het eenenveertigste middel in de zaak nr. 5354 strekt tot de vernietiging van artikel 42quater, § 1, van de wet van 15 december 1980, zoals het is vervangen bij artikel 12 van de bestreden wet. De verzoekende partijen brengen tegen die bepaling dezelfde grieven in als die welke zij hebben geformuleerd in het achtendertigste en het negenendertigste middel met betrekking tot artikel 42ter van dezelfde wet.

(...)

B.38.3. Artikel 42quater regelt de voorwaarden waaronder een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn.

B.38.4. Om dezelfde redenen als deze uiteengezet onder B.35.6 en B.35.7, is het middel niet gegrond.”

In de genoemde punten B.35.6 en B.35.7 stelde het Grondwettelijk Hof:

“B.35.6. Doordat artikel 16, lid 1, van de voormelde richtlijn bepaalt dat een burger van de Unie een duurzaam verblijfsrecht kan verkrijgen in een andere lidstaat na een ononderbroken periode van vijf jaar legaal verblijf, moet worden aangenomen dat die periode van vijf jaar een aanvang neemt op het ogenblik dat de legaliteit van het verblijf vaststaat.

Aangezien volgens artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid dat zelf burger van de Unie is « gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van [zijn] recht op verblijf », stelt die bepaling het uitgangspunt van de vermelde termijn van drie jaar eveneens vast op het ogenblik dat de legaliteit van het verblijf vaststaat.

B.35.7. Aldus is het uitgangspunt van de termijn in beide gevallen hetzelfde en kan het verblijfsrecht op grond van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve niet worden ingetrokken na afloop van de in artikel 16, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG bedoelde termijn van vijf jaar.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft het recht van de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven met de in het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) genoemde oogmerken, wanneer het rechtstreeks wordt toegekend door het Verdrag of, al naar het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen, een declaratief karakter.

De afgifte van een verblijfstitel aan een onderdaan van een lidstaat moet dan niet worden beschouwd als een handeling die rechten doet ontstaan, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van het Unierecht vaststelt (HvJ, 17 februari 2005, C-215/03, Salah Oulane t. Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, punten 17 en 18; 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punten 62 en 63; 21 juli 2011, C-325/09, Dias, punt 48).

Het aan de burgers van de Unie toegekende recht van verblijf is evenwel niet onvoorwaardelijk, zodat zij het bewijs dienen te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van het Unierecht of de ter uitvoering daarvan gestelde voorwaarden (HvJ, 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. België, punt 64).

Uit het bovenstaande volgt dat, in de gevallen waarin het verblijfsrecht van de burger van de Unie een declaratief karakter heeft, deze laatste wordt geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan de burger van de Unie dient te voldoen.”

Uit deze overwegingen van het genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof volgt dat de extrapolatie van artikel 42ter naar artikel 42quater van de vreemdelingenwet die de verzoekende partij tracht te maken hierin geen steun vindt, temeer nu het Hof met het voorbehoud dat het maakte voor artikel 42ter van de vreemdelingenwet de conformiteit van deze bepaling met artikel 13, § 1, van de Burgerschapsrichtlijn beoogde te verzekeren, terwijl de verzoekende partij zich *in casu* in een situatie bevindt die niet valt binnen het toepassingsgebied van deze richtlijn. De Raad benadrukt dat de

verzoekende partij immers de echtgenoot is van een Belgische vrouw van wie niet blijkt dat deze gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer. De verzoekende partij kan zich zodoende niet dienstig beroepen op de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn. De reden waarom het Grondwettelijk Hof opteerde voor een bepaalde interpretatie van de bepaling die is opgenomen in artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet geldt bijgevolg niet *in casu*. De Raad wijst er in dit verband op dat het Grondwettelijk Hof er expliciet op wees dat het zich uitsprak omtrent "*een situatie die alleen binnen de werkingssfeer valt van artikel 13, lid 1, van de voormelde richtlijn 2004/38/EG.*" De Raad merkt verder op dat uit een eenvoudige lezing van het eerste lid van de eerste paragraaf van de artikelen 42ter en 42quater blijkt dat zeer verschillende categorieën van personen gevisieerd worden, met name de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn enerzijds, en de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn anderzijds (*cf.* RvS 19 november 2013, nrs. 10.068 (c) en 10.070 (c)). Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij ten slotte betoogt dat zij heeft voldaan aan de voorwaarde van drie jaar gezamenlijke vestiging met haar echtgenote waarvan minstens één jaar in België waarbij ze aanvoert dat ze na het huwelijk in Marokko op 31 oktober 2012 twee jaar in Marokko hebben gewoond, tot 29 december 2014, waarna ze zijn gaan wonen in Genk, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met haar loutere ongestaafe beweringen geen afbreuk kan doen aan de vaststelling van de gemachtigde dat geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar. De verzoekende partij stelt dat de gemachtigde zich hierbij baseert op gegevens in het rijksregister die evenwel niet voldoende zouden zijn om aan te tonen dat zij geen drie jaar gezamenlijk met haar echtgenote is gevestigd, doch toont zij zelf in geen geval het tegendeel aan. De bewering van de verzoekende partij dat zij na het huwelijk in Marokko op 31 oktober 2012 twee jaar in Marokko hebben gewoond tot 29 december 2014 waardoor zij meent te voldoen aan de voorwaarde van drie jaar gezamenlijke vestiging met haar echtgenote waarvan minstens één jaar in België, vindt in geen geval steun in de stukken van het administratief dossier. In tegendeel, bij haar visumaanvraag van 17 juli 2014 blijkt dat als adres van mevrouw K. R. (zijnde de referentiepersoon) een adres te Genk werd opgegeven en uit een interview van 26 november 2014 in het kader van haar visumaanvraag blijkt dat de verzoekende partij op de vraag waar zij sinds het huwelijk wonen het volgende heeft geantwoord: "*Je séjournais chez mon frère et mon oncle en Belgique, sinon j'habitais Casablanca seul*" "*Elle habitait à Genk*" "*J'habite à Casablanca, tout seul*" (vrije vertaling: "ik verbleef bij mijn broer en mijn nonkel in België, zo niet woonde ik alleen in Casablanca" "Zij woonde in Genk" "Ik woon alleen in Casablanca"). Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij na het huwelijk in Marokko op 31 oktober 2012 twee jaar in Marokko hebben gewoond tot 29 december 2014. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de vaststelling van de gemachtigde dat er geen gezamenlijke vestiging is geweest gedurende minimum 3 jaar onjuist of onzorgvuldig is.

Een schending van de artikelen 40, 42 en 42quater van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU